

Å MINNES HERREN

 Takk, broder Neville. Så glad for å være her, broder Neville, og for muligheten til å sitte på disse Himmelske stedene igjen, i Kristus Jesus. Og antallet har aldri vært noe problem for meg, det begeistrer meg alltid. Du vet, mer . . . Jeg føler meg mer hjemme når jeg er med et lite antall, for det er slik jeg tror Menigheten er. Ja, jeg har et Skriftsted om dette, som sier: “Frykt ikke, lille Flokk, det er deres—deres Fars gode vilje å gi dere Riket.” Og jeg ville . . . det er den lille Flokken jeg ønsker å bli regnet med på den dagen, til dem Han sa: “Frykt ikke.” Og vi er veldig glade for privilegiet å komme ned i kveld.

² Og jeg kom ikke med den hensikt å forkynne. For bare noen få minutter siden, kom noen på døren, og det var mens jeg studerte litt, og forberedte en kontekst for et emne som jeg vil bruke nå snart, i de kommende møtene i Phoenix og Tucson, og rundt der. Og jeg begynte bare å bli virkelig fylt opp i Ånden, vet dere, av Guds gode ting, om et Ultimate, og et emne om *Ultimat*. Og min kone kom, og hun fortalte meg at det var noen som kom for å se meg, og jeg—jeg skjønte det ikke helt, så etterpå, vel, sa hun: “Skal du ned til kirken i kveld?”

³ Og jeg sa: “Jeg tror det.” Og jeg fortsatte å prøve å bevare ånden i det jeg gjorde. Og hun kom tilbake og sa at det var kommet en syk mann for å bli bedt for. Jeg sa: “Vel, da vil jeg gå ned til kirken, uansett, ser du, hvis det er å be for de syke.” Jeg har alltid, det er . . . Du vet, de tingene er . . . vi skulle komme til dem så raskt som mulig, når folk er syke og trengende. Alle som har vært syke vet å sette pris på hva det vil si å bli helbredet av Guds mektige helbredelseskraft. Og slik en fantastisk ting det er, hvilket privilegium.

⁴ Nå, førstkommende søndag, om Herren vil, hvis broder Neville og de andre ikke har noe spesielt, tenkte jeg neste søndag morgen, at jeg—jeg ville bringe julebudskapet mitt til folket, slik at de kan—slik at de kan . . . Noen av dem kommer langveis fra, vet dere, og som Georgia og forskjellige steder, og det gir dem muligheten til å komme tilbake i tide, for å gjøre julehandelen sin og slikt.

⁵ Og Billy kom nettopp ut og fortalte meg, sa at min søster, Delores, neste søndag kveld rett før møtet, har noen små—små gaver til barna, et lite program her som de skal, vet dere, et lite julespill som de ønsker å sette opp før møtene starter. Og jeg sa: “Vel, det vil være på søndag kveld, vil det ikke?”

Sa: “Ja.”

Jeg sa: “Da vil det ikke forstyrre i det hele tatt.”

⁶ Nå, ser dere, neste tirsdag er det julaften, så hvis . . . eller neste tirsdag, om en uke, er det jul. Så det ville sette folket under press, ser dere, og så måtte reise hjem igjen på julaften, og på mandag, så jeg tenkte at jeg . . . ja, to uker. Det er riktig, to uker er riktig. Så jeg tenkte kanskje jeg ville komme i kveld og la folket få vite, om Herren vil, og broder Neville ikke har noe spesielt. For, jeg liker vanligvis å gi mitt julebudskap til menigheten, og mitt påskebudskap, og hva enn Herren legger på mitt hjerte å gi. Og neste søndag, om Herren vil, neste søndag morgen gir jeg . . .

⁷ Og grunnen til at jeg tar det på morgenen i stedet for på kvelden, er på grunn av folk som kommer langveis fra, de har ettermiddagen til å reise på, slik at de kan komme seg hjem, ser dere. Og jeg ville heller hatt det om kvelden, jeg synes kvelden er mye bedre. Jeg—jeg liker kveldsmøtet, når solen går ned, det er noe med det. Det var Gud i Edens hage, til Adam, som kom i kveldens svalhet og snakket med Adam. Ser dere, og jeg liker kveldsmøtet. Men, og slik omstendighetene er her, at det ville være bedre at jeg hadde det på morgenen, og slik at folket kan komme seg hjem.

⁸ Og jeg er takknemlig for at tabernaklet blir utvidet på denne siden, for å utnytte dette rommet vi har her, får litt mer plass i det. Etter litt klabb og babb, fikk vi det endelig tilslutt. Du vet, gamle broder Bosworth hadde en sans for humor, sa: “Babyen som gråter høyest, får mest oppmerksomhet.” Så det er ofte slik det er, vet dere, og så, jeg tror det lønner seg å gråte litt en gang iblant, tror ikke dere det?

⁹ Vel, og jeg ønsker å rose broder Anthony og hans medarbeidere her for den nydelige musikken. Jeg kom nettopp inn og hørte det. Og, dere vet, disse instrumentene er trompeter. Jeg har ønsket at ett av barna mine, minst ett av dem, skulle spille trompet, jeg—jeg . . . og disse blåseinstrumentene.

¹⁰ Becky begynte på pianoet, men hun er i denne tenåringsalderen, vet dere, det vil si, hun ønsker å slutte med det nå. Og—og hun begynte . . . Læreren sa at de måtte begynne med populærmusikk. Ikke, nå, jeg mener ikke . . . dere vet hva jeg mener, Ouverturner og så videre, av klassisk musikk, for så å gå videre til den religiøse musikken. Når hun kommer opp til et høyere nivå i det, da tenker hun, “Vel, jeg vil bare slutte.” Og jeg—jeg . . . barn er et hodebry. Og, uansett, må det være et kall fra Gud til å begynne med. Jeg tror søsteren hennes, Sarah, bak der kommer til å overgå henne, uansett, og har aldri hatt en leksjon. Så, så da er Guds kall bedre, når noen er begavet på den måten.

¹¹ Men jeg liker trompeten. Jeg husker da de innviet dette tabernaklet der på hjørnet, lød trompetene her i en halv dag: “Nede ved korset der min Frelser døde, der nede ropte jeg om

tilgivelse for synd, der ble Blodet anvendt på mitt hjerte”, da jeg la ned konteksten min inn i hjørnesteinen.

¹² Og jeg husker en kveld i Trinity Metodistkirke, da gamle doktor Morrison . . . Mange av dere som levde tilbake på min tid, husker doktor Morrison, en gammel, helliggjort mann. Asbury mistet en av de største mennene siden Asbury, da de mistet doktor Morrison, på grunn av alderdom, en gudfryktig, gammel mann. Og jeg har alltid elsket å høre ham forkynne. Og jeg dro bort for å høre ham der i Trinity Metodistkirke. Og den kvelden, gikk to gutter ut på en liten balkong akkurat da kona og jeg gikk opp, og de holdt trompetene sine opp slik, og de instrumentene der, og de spilte: “Nede ved korset der min Frelser døde!” Det store korset oppe på toppen, som roterte rundt. Jeg bare sto på gaten og løftet opp hendene mine, og begynte bare å prise Gud rett ut. Jeg kunne ikke hjelpe for det.

¹³ Det er en slags følelse i en gjenfødt kristen, når Den pulserer, så er det noe som må skje, det er alt. Åh, jeg . . . Det er ingenting som en gammeldags kristen. Det er riktig. Ville aldri gi opp dette, min erfaring, ville ikke byttet det mot noen verdens rikdommer, eller hele verden, eller hele solsystemet og alt, for det Jesus har lært meg om Seg Selv.

¹⁴ Det er en bestemt mann som sitter blant oss, hver gang jeg ser bakover, hopper hjertet mitt. Det er en mann, jeg så ham ta nattverd, her om kvelden, går med en krykke. Har noen noensinne fortalt deg at du ligner på Oral Roberts? [Broderen sier: “Vel, broder, du gjorde det, akkurat idet jeg gikk inn her nå. Jeg har ventet på at du skulle legge merke til det.”—Red.] Det må jeg si, hver gang jeg . . . Hvor mange . . . Dere har sett Oral Roberts, nesten alle sammen. Som han ligner på Oral Roberts! Jeg bare så tilfeldigvis bakover. Og jeg—jeg tror han er en litt større mann enn Oral er. Men bare å se måten han kjemmer håret på, og pannen hans og ansiktstrekkene hans, og har alltid et veldig verdig utseende, som sitter som Oral. Og derfor tenker jeg—jeg alltid: “Broder Oral?” Ser omtrent ut som ham.

¹⁵ Broder Oral starter en slags bibelskole der ute nå, tror jeg, eller noe. Jeg hørte om det her om dagen. Hva er det? [Broder Neville sier: “Universitetet.”—Red.] Universitetet. Ja. Broder Carl Williams er en av hans rådgivere i det, av noe slag, jeg vet ikke akkurat hva det er nå.

¹⁶ Nå, husk nå, søndag, om Herren vil, vil vi begynne, jeg har påske . . . eller julebudskapet. Og så er jeg—er jeg takknemlig for at arbeidet med tabernaklet er startet. Og så håper jeg at dette ikke bare vil bli en utvidelse i antall, men at det vil bli en utvidelse av nåden som Gud vil gi vår menighet, vår bevegelse, vår . . . ikke bevegelse, men til vår forsamling der vi møtes. Vi elsker det.

17 Og—og jeg ønsker bare å si dette. Jeg skal ikke bruke mye tid. Men jeg har mange ting jeg burde si, men jeg gjør ikke det, det ville tatt for mye tid. Men jeg ønsker å si dette, det er noe jeg ikke kan si. Det er ting (alle forstår) som du vet, og det er i Herrens Navn, men du kan ikke si det. Du skjønner, du er nødt til å holde det for deg selv. Ser dere? Men en bestemt hendelse som nærmer seg, og har gjort det en stund, som er i ferd med å finne sted, så jeg har blitt urolig over, å se Den Hellige Ånd bevege Seg blant folket til det punktet, og de hadde ingen anelse om det, ser dere, men ser Den Hellige Ånd bevege Seg mot det. Jeg vil åpenbare det, om Herren vil, på et passende tidspunkt. Så, husk, det viser at Gud er iblant dem.

18 Som noen, tror jeg, broder, ja, sa for en stund siden, Broder Neville sa at: “Gud, legger ikke vekt på vår—vår uorden iblant oss, vår dårlige oppførsel i Hans øyne.” For seeren som gikk for å se på Israel, og kunne se det med det naturlige øyet, og hvor mye uorden det var, hvordan de hadde gjort galt, og de burde bli forbannet. Men det biskopen ikke klarte å se, var den slatte Klippen og Messingslangen, ser dere, som gjorde forsoning. Så, ser dere, da—da Bileam så på Israel, så han en grunn til å forbanne dem. Ser dere? Men da Gud så på dem, så Han forsoningen. Han sa: “Du er som en enhjørning.” Amen. “Hvem vil legge noe i veien for deg? Hvor gudfryktige, hvor rettferdige dine telt er!” Det var slik Gud så dem. Ser dere? Ikke slik mennesker så dem, ikke slik de—de store, høytstående personene så dem; men måten Han så dem på.

19 Og, Å Gud, la det være min del! La det være min del, for jeg har ingenting i meg selv jeg kan gjøre krav på. “Intet i mine hender jeg bringer, jeg klynger meg kun alene til Ditt kors.” Ser dere, det er alt vi har.

20 Vel, dette er bønnemøtekveld, eller ikke bønnemøtekveld, men dette er som en evangelisk gruppe her. Vi—vi liker å plassere Ordet. Og kanskje jeg ønsker å tale til dere i kveld i noen få minutter. Mange av dere som ønsker å slå opp i Skriften . . . Vel, vet du hva, så underlig, den åpnet seg helt nøyaktig der, på teksten som jeg skulle lese. Ja, sir. Merkelig. Det var Første Korinterbrev, det 11. kapitlet, og noen notater her som jeg hadde skrevet ned, her et sted, som jeg hadde i tankene, hvis jeg bare kan finne det nå, om Første Korinterbrev, det—det—det 11. kapitlet. Akkurat her er det, rett her. Ja, sir.

21 Nå, før vi nærmer oss Ordet, la oss nærme oss Forfatteren, ser dere, som er Ordet, slik at vi kan be om nåde og om Hans velsignelser mens vi studerer Ham som er Ordet. La oss be.

22 Å Herre Gud, full av nåde og barmhjertighet, som har vært velvillig gjennom tidene, etter at mennesket hadde syndet og plassert den store kløften mellom seg og Deg, en som han ikke kunne krysse igjen på egen hånd. Han var absolutt, fullstendig

fortapt, uten noen vei tilbake. Men Gud av . . . full av all nåde, var villig til å ta en Stedfortreder i hans sted, og brakte ham tilbake. Dette har begeistret hjertene til alle som har lært Deg å kjenne, Herre, hvordan Du i Din store kjærlighet og nåde aksepterte en Stedfortreder! Og som vi nettopp har uttrykt det, Herre, er det på den Stedfortrederen vi kan lite på, i kveld, den Ene som døde istedenfor oss syndere, den rettferdige Ene som tok på Seg vår urettferdighet. Det er Ham vi stoler på.

²³ Nå kommer vi høytidelig til Hans Ord, med bøyde hjerter og hoder, i ærbødighet og i respekt og i takknemlighet. Og ber om at Du vil sende til oss i kveld, nåde, ved Den Hellige Ånd, og vil gi oss Livets Brød som vi trenger for å ernære oss. Du vet nøyaktig hva vi har behov for, og vi vet at Du har lovet at, om vi ber, skal vi motta.

²⁴ Vi vil huske på i kveld, Herre, alle de som vi vet er syke og trengende, at Guds nåde vil bli gitt dem i stor overflod. Og, Far, vi ber for de som har falt fra, at denne kommende høytiden vil bringe tilbake minner i deres hjerte, om der de en gang var, og nå har falt utenfor Ditt fellesskap. Gud, vi ber om at de vil vende tilbake (gi det, Herre), vende tilbake til forsamlingen, til—til de Førstefødtas Forsamling, vende tilbake til der det er nåde og barmhjertighet og kjærlighet og vennlighet og helbredelse av våre sjeler, våre sinn og våre kropper. Gi det, Herre. Velsign Ordet i kveld. Styrk oss alle, og gi oss av Dine velsignelser, idet vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

²⁵ Nå, bare for noen få øyeblikk, ønsker jeg å rette deres oppmerksomhet på Første Korinterbrev, det 11. kapitlet, 23., 24. og 25. vers.

For jeg har mottatt fra Herren det jeg også har overgitt til dere: At Herren Jesus i den natt Han ble forrådt, tok et brød,

og da Han hadde takket, brøt Han det og sa: Ta, et! Dette er mitt legeme som er brutt for dere. Gjør dette til minne om Meg!

På samme måte tok Han også begeret etter måltidet og sa: Dette beger er den nye pakt i Mitt blod. Gjør dette så ofte dere drikker det, til minne om Meg.

²⁶ Hvis jeg skulle kalle dette bare en liten tekst, som jeg ønsker å referere til, ville det være dette: Å minnes Herren. Det høres ut som kvelden som . . . eller et budskap som skulle vært forkynt sist søndag, i Herrens Nattverd. Men jeg ønsker å nærme meg det bare fra en litt annen vinkel i noen få minutter, mens vi samler våre—våre tanker, og i tilbedelse av Herren.

²⁷ Vi kunne selvfølgelig begynne med Herrens bord, for det er et godt sted hvor vi alle minnes. Minnes Herren ved Hans bord, som egentlig er det teksten refererer til. Men, det er, Paulus sa at vi skulle ta begeret og—og drikke blodet og spise koscher-brødet,

til minne, for å minnes hva Han gjorde for oss. Og når—når du gjør det, må du ikke bare gjøre det til en vanlig, hverdagslig ting; du må virkelig komme og minnes Herren. Ser dere? Husk at det var Hans nåde og Hans barmhjertighet, og det alene, som gir deg det eneste håpet du har. Uansett hva du noen gang vil gjøre, er det ingenting noe sted, som på noen som helst måte kan komme i nærheten av det Kristus gjorde for deg.

²⁸ Jeg har hatt en trist opplevelse denne uken, og likevel en herlig en, kunne jeg kalle det, jeg begravde en broder, som en gang satt sammen med oss her. Og mange av dere kjenner til anledningen. Det var vår elskverdige broder Rogers, Busty Rogers, som vi kalte ham, Everett. Og broder Banks Wood her, og broder Sothmann, vi dro sammen til begravelsen.

²⁹ Og—og jeg tok en kjøretur i snøen, ut til det gamle stedet der jeg begravde ham første gang, for omtrent tjuefem år siden. Den gangen da jeg begravde ham, var det i grumsete vann, i Herren Jesu Kristi Navn. Da vi passerte over den gamle, velkjente broen der ved Totten Ford, snakket jeg med mine brødre og sa: “En dag da en bestemt denominell forkynner hadde hatt et—et stort telt der, sa han: ‘Den lille omstreiferen der nede i baptistmenigheten, døper folk i Jesu Kristi Navn’, han sa, ‘hvis noen blir døpt på en slik måte, vil han være en uvelkommen i teltet mitt.’”

³⁰ Og på det tidspunktet, var det tilfeldigvis noen som satt der, som hadde blitt døpt i Herren Jesu Navn, og det var broder George Wright og hans familie. De bare . . . Det eneste de kunne gjøre, var å ikke gå tilbake.

³¹ Så den dagen på vadestedet, åh, han bare forlot møtet sitt og hadde kommet ned for å følge med, og forsamlingen hans sto der. Og jeg gikk opp til stedet. Og det hadde vært et regnvær oppe i åsene der oppe, og det hadde skyllet nedover markene, de små sideelvene hadde gjort Blue River veldig grumsete. Jeg gikk ut i vannet, rundt livet. Og jeg . . . En av tillitsmennene, eller diakonene, rettere sagt, ga meg Bibelen, og jeg leste der Peter sa på Pinsefestens Dag: “Omvend dere, alle sammen, og bli døpt i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse, og dere skal få Den Hellige Ånds gave.”

³² Det var den dagen Georgie Carter lå der og prøvde å løfte hendene sine, veide bare rundt seksti-og-noe pund, hadde ligget ni år og åtte måneder i sengen, uten å bevege seg. Og familien hennes, menigheten som hun tilhørte, hadde sagt: hvis noen i det hele tatt kom til møtet mitt, ville de bli utestengt fra fellesskapet i menigheten. Og det var den samme kvelden at hun ble øyeblikkelig helbredet. Og så ønsket hun å bli døpt som den lille Nail-jenta som var der oppe; som jeg hadde sett i en visjon, og dere kjenner historien, hennes hender og ben var trukket opp; og gikk i visjonen og Åndens kraft, la hendene på henne, der kom hun ut og ble helbredet. Og hun hadde også tilhørt den samme.

Vel, det var en metodistmenighet. Metodistforkynneren, broder Smith, var den som sto på bredden med forsamlingen sin.

³³ Og jeg begynte å døpe i den bibelske, kristne dåpen. Og omtrent da jeg hadde døpt fem eller seks mennesker, ble det plutselig dannet en linje, der på åsen. Her kom metodistgjengen rett ned med sine fine klær på seg, for å bli døpt i Herren Jesu Navn. Og en etter en, damer i sine vakre silke- og sommerklær, gikk ut i den gjørma, tørket ansiktet for tårer, og leppestiften ble vasket av, kom ut for å—for å avgi—avgi bekjennelse og—og for å bli døpt.

³⁴ Og sammen med den gjengen, kom en sterk, bredskuldret, med en slags hårslipp i militærstil, bredt ansikt, robust utseende mann, ut der med sin pene, blå sars-dress på seg. Han sa: "Jeg har også bestemt meg." Det var Busty Rogers, uten at noen fortalte ham noe. Der begravde jeg ham i Herren Jesu Kristi Navn, på hans bekjennelse.

³⁵ Og forrige uke la jeg ham under jorden i Milltown. Og jeg holdt en preken om temaet: *Oppstandelsens Fullkommenhet*. Jeg har vært en misjonær og sett de forskjellige gudene og filosofene; og utenom kristendommen, er det alt det er, det er bare en filosofi, hvordan de tror på *dette, det* eller *hint*. Men den store Skaperen som skapte skapelsen! Det må være en Skaper hvis det finnes en skapelse. Og hvis det finnes en skapelse, ble den skapt av en Skaper. Og ethvert menneskes arbeid reflekterer ham selv. Han er en god snekker, han gjør godt arbeid, han bygger. Og hvis han er en god mekaniker, gjør han et godt arbeid. Arbeidet ditt reflekterer deg. Og Guds skapelse reflekterer Gud. Og Gud skapte alt for en hensikt. Og alt som tjener Guds hensikt, når det dør, har det en oppstandelse. Fortell meg en ting. Og jeg introduserte mange ting, som blomstene og trærne.

³⁶ Og hvordan solen kommer opp om morgenen, en liten baby født, den er svak, dens stråler. Rundt klokken ti, er den en tenåring. Og klokken tolv skinner den i sin styrke, i en kvinnes- eller manddoms skjønnhet. Og rundt klokken to på ettermiddagen, begynner den å bli omtrent som meg. Og så rundt klokken fem på ettermiddagen, begynner den å bli som en bestefar, den legger seg ned. Og til slutt avkjøles dens stråler fra jorden, og den dør. Er det slutten på den? Den tjente Guds hensikt. Den fikk plantelivet til å vokse opp da den kom over jorden. Alle plantene som døde året før, den fikk det til å vokse opp. Er det slutten på den når den tjener Guds hensikt? Den står opp igjen neste morgen, med et nytt liv! Hvert tre gjør det samme, alt annet, alt, måne, stjerner, solsystemet, alt bebuder.

³⁷ Og hvis en mann tjener Guds hensikt, er det en oppstandelse like så sikkert som noe. Det eneste det må gjøre, er at Gud bare venter på tiden, akkurat som Han gjør nå.

38 De store bladene har nettopp falt av trærne, falt av, rettere sagt. Der de røde, grønne, blå, brune, alle forskjellige farger over jordens store overflate, der Guds natur lå død under det, bare plantet Gud ut Sin bukett. Men Han vet at når Han planter bukett, er det en oppstandelse om våren! Verden må bare fortsette i sin bane, inntil den er på linje med solen igjen, og den vil gjenoppstå i begravelserblomster.

39 Si aldri: “Dette er slutten”, akkurat som de brune bladene på treet ikke kan si at det er slutten. Det eneste det må gjøre, er at Guds tidssyklus skal gå rundt, inntil tiden for Guds Sønn kommer. Og enhver levende skapning som noen gang har dødd i Kristus, vil komme frem igjen. I Hans Nærvær, og minnes Ham. Åh, når jeg kommer til slutten av min vei, ønsker jeg å dø i Hans Nærvær og minnes Ham, at Han er oppstandelsen og Livet. Han er den Ene.

40 Når vi så kommer til Herrens bord. Herrens bord, som jeg har forklart her før, er ikke . . . Vi tror at det vi kaller “nattverden” er—er å ta brødet. Vi plasserer det feil—det—det feil . . . Vi plasserer det rette på feil sted. Det er ikke brødet som teller, det er ikke vinen som teller, det er bare kosher-brød og vin. Men det som betyr noe er, er, *nattverd* betyr “å snakke med”, og, når vi snakker til Ham, minnes vi Ham. Jeg tror det er den mest velsignede tiden av møtene. Ser dere? Hver time av livet vårt burde være en nattverd.

41 Samværet med Herren er som en oase i en ørken. Det er som en kilde under tjernet, der den—den reisende kommer forbi, stopper og drikker vannet til tørsten hans er slukket. Det er å minnes Herren. Kommer til Hans bords forordning, der den reisende pilegrimen som—som vandrer her på jorden sammen med oss, slik at vi kan komme til Hans bord, og drikke der av Hans velsignelser og av Hans nåde og av Hans Ord, i fellesskap rundt Hans Ord, inntil våre tørste sjeler er tilfredsstilt. Og så forlater vi stedet for tilbedelse, forfrisket, tilfredsstilt; går ut for å møte ørkenens problemer igjen, problemene i livets ørken. Ja, en oase i ørkenen, forfrisker oss, gjør det med oss, når vi er tørste.

42 Det skulle være slik med enhver tilbeder. Det tilfreds- . . . Det er slik med enhver sann tilbeder, at de lengter etter å komme sammen. Det er noe med fellesskapet som—som er Guddommelig, det er bestemt av Gud, og det er hellig, hellig. Og de rettferdige tørster etter det.

43 Som David sa, at hans “sjel tørstet etter Gud, som en hjort gjør etter rennende vann”. Den lille, sårede hjorten som hundene har revet kjøttstykker ut av siden, og den har—den har rykket seg vekk. Og den står og peser og holder utkikk. Ved å lukte med sin sans som Gud ga den, kan den lukte vann på milevis avstand. Og den løfter det lille hodet i været, mens livet blør ut av den. Og den vet, at hvis den klarer å komme seg til kilden, så kan den

overleve. Ingen kommer til å ta ham da. Om den klarer å komme seg til vannet, vil han lure enhver hund du kan sette etter ham, for han vet at han—han har funnet den livgivende kilden.

⁴⁴ Og når menigheten kommer til det punktet, hvor Kristus betyr så mye for oss, at vi tørster etter å komme inn i Hans Nærvær og med hverandre, er det en Livgivende Kilde. Ingen djevel kan noensinne innhente deg. Til og med døden selv er beseiret der. Åh, hvilket håp! For et sted! Forfrisker oss. Og, når vi gjør det, minnes vi at det var Kristus som var den Ene som gjorde det mulig for oss. Han var den Ene som gjorde disse tingene for oss, vi må minnes Ham. For, husk, en gang var vi fremmede og uten Gud, hedninger, revet med av stumme avguder. Men husk, Kristus døde, ikke for jødene, men for enhver skapning av Adams falne slekt, døde Kristus.

⁴⁵ Når vi kommer for å minnes Ham ved Hans nattverds kilde, burde det—det minne oss om tiden tilbake da Israel var på sin reise. Og de kom, til tross for at de var på sin plikts post, på sin vei fra Egypt til deres utfrielse, til det lovede land, og i selve deres gjernings plikt, endte de opp uten vann. Og det var tørt hvor enn du så, på alle steder, . . . under hvert fjell hvor det skulle vært kilder, var det ingenting. Og de gikk til grunne i ørkenen. Og så kom Klippen til syne, og Moses slo på denne Klippen, og fra den kom rikelig med vann. Enhver tørst mann, enhver tørst kvinne, barn, eller til og med ethvert tørst dyr, kunne drikke rikelig med vann.

⁴⁶ Som det står i Johannes 3,16, Bibelens gyldne tekst: “For Gud elsket verden slik, at Han ga Sin enbårne Sønn, for at hver den som tror (tror, kommuniserer, minnes Ham) ikke skal gå fortapt, men ha Ewig Liv.” Å huske at Kristus var vår Klippe som ble slått, for å frelse en fortapt verden, en fortapt hedning, en fortapt jøde, en fortapt verden. Kristus ga Sitt Liv ut i overflod, slik at alle som hungret og tørstet, sa profeten: “Se, kom til kilden, kjøp melk og honning av Meg, uten betaling.” Kom, fordi det er nattverden, kom til minne om Herren.

⁴⁷ Jeg kan tenke på minnet om Herren igjen, på et sted med forfriskning, i kilden som heter *Beerlahairoi*, som på hebraisk betyr: “Kilden til Ham som lever og ser meg.” Hagar, misforstått, men på sin plikts post. Misforstått, feilbedømt, og ble kastet ut, uten noe sted å gå, med et barn som holdt på å dø, og vannet i flasken var oppbrukt. Og den lille gutten gråt. Og bare et mors hjerte kunne vite hva det betydde å høre det ropet etter vann, idet den lille tungen hans hovnet opp og leppene hans var uttørket, og barnet hennes ble svakere for hvert minutt. Kastet ut, rett på sin plikts post, ikke noe sted å gå. Hun hadde klart seg uten, selv, inntil hun presset den siste dråpen over de små, uttørkende leppene hans. Og så var flasken tørr, og hun la den ned og begynte å gå. Og den lille gutten ropte etter vann, og han ble svakere og svakere; og hennes eneste barn.

48 Ingen tvil om at hennes uskyldige hjerte ville rope ut: “Å Gud, hva har jeg gjort? Hva har jeg gjort?” Og hun orket ikke å se barnet dø i armene sine, så hun la det under en busk. Og hun gikk rundt et bueskudd, sannsynligvis hundre yard eller mer, og så et lite tre, og hun knelte ned, og der begynte hun å gråte. For hun undret seg: “Hvorfor?” Hvis hun gjorde det som var rett, hvorfor skulle dette komme over henne? Mange ganger tenker vi det om vår sykdom og lidelser, ser dere, men kanskje alt sammen er gjort for å vise nåde og barmhjertighet. Og mens hun tenkte, hørte hun de små, svake ropene, mens de til slutt ebbet ut, etter vann.

49 Hun hørte en Røst tale og sa: “Hvorfor gråter du? Hva gråter du for?”

50 Og hun kikket opp, og hun så kilden boble opp. For en kilde av forfriskning! Beerlahairoi, jeg kan ha uttalt det feil. B, dobbel e, r-l-a-h-a-i-r-o-i, som betyr: “Hans kilde, som lever og ser meg! Ham som ikke kan dø! Melkisedek! El Shaddai! Han som lever og ser meg, kjenner mine behov, Han husket meg. Og der husket Han meg, da jeg husket Ham, og jeg vet at Han lever og Han har latt denne kilden velle fram her i ørkenen.”

51 Åh, vi kunne anvendt det i en times budskap akkurat nå, på denne tid nå, når menighetenes ørken, denominasjonene og—og forkynnerne av det—det—det sosiale Ævangelium og verdens moter har sneket seg inn, og har dannet kirkesamfunn og splittet seg.

52 Og så, å tenk at der igjen i kveld, er kilden til Ham som lever og ser meg. Det er hva det å minnes Kristus skulle bety for tilbederen. Ja. Åh, hun ble misforstått og ble kastet ut. Jesus sa, da Han var her på jorden: “Jeg er det levende Vann, Jeg er Livets Vann.”

53 Og jeg ønsker å trekke frem en annen liten tanke her, som jeg kom til å tenke på. Da Jesus ble stilt for retten, og ikke for noe annet enn til spott og spe, ved . . . ble Han sendt fra Pilatus til Herodes. Nå, Pilatus trengte ikke å gjøre det, og, dere vet, mens han prøvde å toe sine hender fra det. Men når du først har fått det i hendene, må du gjøre ditt valg. Du kan ikke skyve det på noen andre. Det er deg, som et enkeltmenneske. Men Han—Han ble sendt til Herodes, bare for å—å bli gjort narr av, fordi Han hadde rykte på seg, for å være en som gjorde mirakler og så videre, og Han var en utstøtt fra menigheten. Så Pilatus selv, han tenkte at han bare ville sende Ham over til Herodes, og kanskje det ville bidra til å renske opp i det gamle naget de hadde, mot hverandre.

54 Og så ble Jesus ført gjennom gater og streder, inntil Han møtte den høyere domstolen, Herodes. Og da Han møtte Herodes, og Herodes ble presentert for sin eneste mulighet! Hvor dåraktig kan en mann være? Hvis Herodes bare hadde visst, at stående foran ham var oppfyllelsen av enhver hebraisk profet, av lengselen, verdens tørst, som sto foran ham, oppfyllelsen

av enhver vismann og profet som noen gang hadde talt. Muligheten til å ha tilfredsstilt sitt syndige hjerte med nåde og barmhjertighet. For en dåraktig mann han var!

⁵⁵ Og likevel ikke så dåraktig som en mann i dag, som blir presentert for det samme, for vi har hatt to tusen år til med Hans lære, med Hans nåde. Men for en—en dåraktig ting Herodes gjorde da han sto foran Ham og ikke ba Ham om nåde og barmhjertighet, ikke ba om tilgivelse for synd. Han visste ikke at stående . . . Jeg tror ikke at mannen innså at det sto foran ham en slik Person. La oss la det synke inn et øyeblikk. Fordi Mannen hadde ikke et—et slikt sosialt rykte med stor sosial anseelse, fra ulike organisasjoner og—og klubber, og så videre, som Han var tilsluttet. Han hadde ikke et slikt rykte.

⁵⁶ Men Han hadde det, blant de menneskene som kjente Bibelen og kjente løftet. Og må jeg gå litt sterkere, de som var forutbestemt til Evig Liv, de gjenkjente det i det øyeblikket Han sto der.

⁵⁷ Men Herodes hadde ikke skjønt dette, han visste det ikke. For en trist ting. Alt det profetene hadde talt om i fire tusen år, oppfyllelsen av verdens rop sto foran ham. Der i hans nærvær sto hele oppfyllelsen. Og som jeg kan si dette igjen, vi synes at han var en dåraktig mann, fordi han tok en dåraktig avgjørelse, for, du legger merke til at han aldri ba Ham om nåde. Han ba Ham om å—å underholde ham. “Åh, jeg har hørt at Du er en—en som gjør mirakler.” Han ba om underholdning i stedet for nåde.

⁵⁸ Det er det verden gjør i dag, uttrykker nøyaktig den samme avgjørelsen som Herodes, når de ser den mirakel-gjørende Kristus gjøre det samme i dag som Han gjorde da, og det eneste de spør om: “La meg se deg gjøre *slik-og-slik*.” Du sier at Herodes var desorientert? Menneskene i denne tid vil være enda mer desorientert! Herodes hadde fire tusen års erfaring, profetene og vismennene. Vi har hatt seks tusen, med en super undervisning i forhold til det de hadde da. Ja visst. Hva det førte til! Slik det er i dag, det samme!

⁵⁹ Hva var feilen? Herodes tenkte aldri alvorlig over det. Han stoppet ikke for å tenke.

⁶⁰ Og det er det samme med menneskene i dag. De ser dette store, det forbløffer dem, men de stopper ikke lenge nok. De prøver å høre på en rabbi eller en teolog som bortforklarer Det hele. Og likevel, når jeg tenker på Jeffersonville: “Hvor ofte ville Jeg ha samlet dere, som en høne gjør med kyllingene sine, men dere ville ikke. Hvor ofte Jeg ville ha samlet dere? Hvor ofte ville jeg ikke ha gjort dette til det—det hagested, hvor alle nasjoner ville ha flydd til, men dere ville ikke.” Ser dere? Ser dere?

⁶¹ Nå, ser dere hva Herodes må minnes på den dagen? Hans store mulighet, han avviste den. Og der borte et sted, i de

fortaptes regioner, i kveld, husker han hva han gjorde med det. Det er for sent nå.

⁶² Ikke la det bli det for oss. Dette er vår besøkelsetid. La oss minnes Kristus, at Han er den samme i går, i dag og for evig, Hebreerne 13,8. Ikke vent til du er i regioner der nede, i det fordømte, i den dimensjonen hvor du ikke kan komme inn i Guds Nærvær, og din tid på jorden er oppfylt, i redselens mareritt vil du huske at du fikk din mulighet og avviste den. La de unge legge seg dette på hjertet. La alle legge seg det på hjertet.

⁶³ Herodes tenkte aldri alvorlig over det. Hans eneste mulighet, ba han bare om å bli underholdt, og at Jesus kunne gjøre et slags triks, ta en kanin ut av hatten, eller, vet dere, eller noe. Han tenkte Han kunne være, med andre ord, han betraktet Det som en tryllekunstner. "Vi har hørt at Du kan gjøre triks. La meg se Deg gjøre trikset Ditt nå."

⁶⁴ Og må jeg si dette med ærbødighet. Men hvor mange ganger har dagens såkalte forkynnere sagt: "Hvis det er en Hellig Ånd, hvis du tror at Den Hellige Ånd er akkurat slik den var i begynnelsen, la meg se deg ta gamle *Så-og-så* her borte, eller *denne*, åh, *denne* mannen her borte, *denne* kvinnen her borte. Jeg skal gå og hente dem. La meg se deg utføre det."

⁶⁵ Innser de at det er den samme ånden (nei, det gjør de ikke) som sa til Jesus: "Hvis Du er Guds Sønn, ta, gjør disse steinene om til brød. Hvis Du er Guds Sønn, fortell oss hvem som slo Deg på hodet. Hvis Du er en Profet, fortell oss hvem som slo Deg?" med en fille rundt ansiktet Sitt. Slo Ham på hodet, og ga så kjeppen videre til hverandre, sa: "Fortell oss, hvis Du er en Profet. Fortell oss hvem som slo Deg, vi vil tro Deg da. Fortell oss, om Du er Guds Sønn. Vi er ærlige i våre hjerter. Hvis Du er Guds Sønn, kom ned fra korset, og vi vil tro at Du er Guds Sønn."

⁶⁶ Jeg lurer på om ikke mange mennesker i dag, både menn, kvinner, unge og gamle, står på det samme stedet. Og du kommer til å minnes, en dag, at du var i Hans Nærvær, ved Hans Kilde; og ønsket å se et mirakel, eller ønsket å se et triks eller noe annet: "Det ville få meg til å tro Det. La meg skjelve over ryggen, og la meg gjøre *dette* eller *det*, så vil jeg tro Det." Ser dere, en eller annen følelse, er ren avgudsdyrkelse! La meg . . .

⁶⁷ Dere vet, Jesus sa ved ett tilfelle, Han stilte et spørsmål. Jeg ønsker å spørre menigheten i kveld om dette. Jesus sa: "Hvorfor? Hvorfor? Hvorfor kaller dere Meg deres 'Herre', og gjør ikke det Jeg har befalt dere å gjøre? Hvorfor kan dere kalle Meg 'Herre', og ikke holde Mitt Ord? Hvorfor kan dere kalle Meg 'Herre', og fornekte de tingene som Jeg har befalt dere å forkynne og undervise?" Hva er det? Hva gjør det? Det er fordi en eller annen denominell tradisjon står mellom dem og Ordet. Og alt som står mellom deg og Gud, er en avgud, det tar Guds plass. Hvorfor kalle deg "Herre"? *Herre* betyr "eierskap", Herren eier

eiendommen. Og hvis Gud eier meg, hvis jeg er Hans, og Han snudde meg rundt en dag, da jeg var på feil vei, og kalte meg for en hensikt, hva skal jeg gjøre annet enn å oppfylle Hans ønske, slik Han gjorde med Paulus. Hvordan kan jeg gjøre noe annet enn å holde Hans Ord? “Hvorfor kaller dere Meg ‘Herre’?”

⁶⁸ Jeg ønsker å nevne en annen kar her, for å se på ham. Hva med Judas, hvilket minne har han om Ham? Vi snakker om å minnes Herren. Judas i kveld og, åh, inntil han ikke er mer, vil måtte huske at han solgte sin førstefødselsrett. Han solgte Jesus for personlig vinning. Vi gjør narr av Judas. Vi sier at han var en skitten, dårlig fyr, han er ikke skikket for noe sted eller noe samfunn, han er ikke skikket for Himmelen. Hvorfor? Han solgte sin Herre, til og med etter at han hadde muligheten til å være en—en disippel, til å være en apostel, det høyeste kallet i Bibelen, høyere enn en profet. Han hadde muligheten til å være en—en apostel, og solgte den retten for personlig vinning. Og nå må han minnes det. Det er slik han minnes Jesus: personlig vinning.

⁶⁹ Og jeg lurer på hvor mange av dem i kveld som ennå står på talerstolen, som ennå har på seg korkappen, sitter i setet til diakonen, eller innehar plassen til kassereren, tillitsmannen, eller hva enn det kan være, sin stilling i menigheten, eller forkynneren på talerstolen, og fremdeles selger sin mulighet for personlig ære: “Doktor, biskop *Så-og-så*”, for personlig ære, personlig vinning.

⁷⁰ En mann sa til meg en gang: “Jeg tror det er Sannheten. Men hvis jeg forkynte det, ville jeg tigget der på gaten.”

⁷¹ Husker dere den rike mannen og Lasarus, hva deres siste og deres Evige skjebne ble? Selv om den ene hadde . . . var en tigger og den andre var en rik mann, men bildet forandret seg en dag og begge kunne minnes det. Så, folk roper i kveld om Judas, som solgte Ham for personlig vinning, og så mange gjør det samme i dag, selger Ham for personlig vinning.

⁷² Presten på den tiden vil også huske at de solgte sin mulighet til Ham, sin mulighet til å bli Hans tjener, til å bli Hans disippel, til å omvende seg til Ham. De solgte den for grønn, giftig sjalusi. De var sjalu på Hans Lære. Ja, da Han bare var tolv år gammel, kunne Han få dem målløse på alle måter; og gjenkjente det ikke, at det var Messias. De kunne ikke gjøre de tingene som Han gjorde. Og de var redde for at de ville miste sin prestisje blant folket i de øvre sosiale lag, og de solgte muligheten sin. Og de er like så skyldige som Herodes var.

⁷³ Og menighetsmedlemmet i dag er det samme. Hvis de stolte på kirkesamfunnene sine og så videre, i de dager, og fryktet for sin—for sin prestisje, at de ville bli utestengt fra synagogene, hva var det da? Det var avgudsdyrkelse! Å tilbe en trosbekjennelse som en avgud, eller gjøre en avgud av en kirkes religion, i stedet for å akseptere det levende Ordet som ble manifestert foran dem.

74 Og de så Guds Ord. Bibelen sier: “Vi har sett Ham og rørte ved Ham.” Mennesker la hendene på det bokstavelige, levende, manifesterte Ordet til den levende Gud; og lot tradisjoner og læresetninger stå mellom dem, vasking av gryter og panner, en slik skitten ting sto mellom dem og den levende Gud. Ja.

75 Hva var det? De hadde fordommer. De hadde fordommer mot Hans rene, tydelige Skriftens Evangelium som Han underviste, Faderens Ord. De var sjalu på Ham. De hadde fordommer mot Ham. Og så lenge de har en hukommelse, og selv i helvete vil de minnes, det er slik de vil bli minnet. Det er slik de vil måtte minnes Ham.

Du sier: “Åh, det var fariseerne.”

76 Det var en liten dame som pleide å gå i denne menigheten. Åh, jeg antar at kanskje mange av dere kjenner henne, hun bor nede i gaten her et sted. Hun hadde falt fra. Og hver gang jeg ser henne, løper hun bort til meg, legger hendene sine i mine: “Broder Bill, be for meg. Jeg er frafallen.” Mannen hennes er en . . . Nei, jeg tror de bor rett oppi gaten her. Jeg har sett henne i Ånden, sett Guds Ånd på henne og at hun danset, frydet seg og så videre. Og hun hadde falt fra. Og hun lå nylig på sykehuset her ute, døende, trodde de. Og hun sendte bud på meg, for å komme og be for henne.

77 Hun og mannen hennes var virkelig gode mot min kone, da min kone var en liten jente i filler, med et skittent ansikt, og de kjøpte en liten kjole til henne eller noe nå og da, for å hjelpe henne med å gå på skolen. Uansett hvor lite det er, kan du ikke gjøre én ting for Gud, uten at Han husker det. “Det dere har gjort mot en av disse Mine minste, det har dere gjort mot Meg.” Og som brød på vannet, vil det vende tilbake.

78 Der lå denne stakkars lille, frafalne kvinnen og gråt og holdt meg i hånden. Og hun . . . Jeg sa: “Vel, søster, jeg vil—jeg vil be for deg.”

79 Og ved siden av sengen lå en kvinne, som lå der med hendene i kors og så på meg. Og hennes unge sønn satt ved siden av henne, på rundt tjue, som så ut som en moderne Ricky.

80 Så, ikke for å ringeakte det, om noen skulle hete Ricky, men jeg mener det er et . . . du hørte aldri om et slikt navn før. Elvis og Ricky, og det er bare et navn i denne tidsalderen, ser du. Hvis du har et barn som heter det, så kall det ved mellomnavnet, sånn, eller gi det et.

81 Så da hun satt der slik, kikket bort, og jeg begynte å bøye hodet mitt, og jeg så at hun så virkelig . . . Hun sa: “Vent et øyeblikk! Trekk for forhenget!”

82 Jeg sa: “Jeg skulle bare be for damen. Er ikke—er du ikke en—en troende?”

⁸³ Hun sa: “Jeg skal si deg, at vi er metodister, og vi vil at du skal trekke for forhenget!”

“Ja, frue”, og jeg dro for forhenget.

⁸⁴ Ser dere, det samme. Det samme i dag, så forutinntatt! Hvordan visste hun hva slags forkynner jeg var? Jeg hadde aldri sett kvinnen. Men hun hadde sannsynligvis hørt noen si at jeg trodde på de sykes helbredelse, og hun hadde blitt undervist imot det. Hun hadde ingenting med det å gjøre, hun toet sine hender fra det. Hun var redd for at det ville slå tilbake på henne. Vær ikke bekymret, det vil det ikke, ikke mer enn Pilatus kunne toe det av sine hender.

⁸⁵ Nå, jeg sier ikke det for å rakke ned på metodister; det var bare én kvinne. [Tomt område på lydbåndet—Red.] Skjønner? Det kan bare ha vært hennes holdning. Jeg tror ikke at alle metodistene er slik, for jeg har bedt for mange av dem. De sender bud på meg, for å be for dem, og tegn og under har blitt gjort iblant dem. Det er aldri menneskene i disse menighetene; det er systemet de er under, det er det som gjør det. Men hun var en av det slaget. Hva var det? Ren grønnøyd gift, djevel-besatt sjalusi.

⁸⁶ Jeg kunne ha sagt noe. På—på et bestemt møte som var her i byen en gang, og de spurte hvorfor de ikke inviterte meg til det. Men jeg vil bare gå forbi det, fordi jeg er hjemme. Men, og uansett, ingen grunn, det er bare sjalusi, det er læresetninger, det er avgudsdyrkelse. Hvor vi ønsker å strekke oss ut mot alle, men når folk unngår deg . . . Jesus ønsket å gjøre det. Husk, en dag må du minnes det. Du må minnes det.

⁸⁷ Bare minner meg om et vitnesbyrd som nylig ble gitt. En forkynner var i en heis på vei oppover, her borte i Heyburn-bygningen. Og det var tre menn som sto sammen med denne forkynneren, i—i heisen, og de—de visste ikke at denne mannen var en forkynner, jeg tror ikke det. Og da de kjørte oppover, stoppet de alle i åttende etasje. Og en mann snudde seg til forkynneren og sa: “Vet du hva? Dette er omtrent så nær Himmelen som vi noen gang vil komme.”

⁸⁸ “Vel”, sa forkynneren, “jeg—jeg antar at du har rett. Jeg—jeg antar at du har rett, for så lenge vi stoler på våre egne fortjenester, er dette så nær vi noen gang vil være.” Det er riktig. Så lenge du stoler på det du gjør, minnes du hva du har gjort. Og jeg er sikker på at de fleste av oss vet at vi ikke har gjort noe, vi fortjener ikke noe. Sa: “Jeg antar at hvis vi stoler på våre egne fortjenester, er dette så langt vi noen gang vil komme.” Vel, hvis vi stoler på, er det så langt vi kan komme.

⁸⁹ Men, åh, jeg ønsker å si noe. Hvis jeg kan glemme hva jeg var, og minnes hva Han er, hvis jeg kan minnes Jesus, hvis jeg kan minnes Ham på korset, hvis jeg kan minnes hva Han gjorde for meg, og jeg kan minnes stunden da Han vasket bort syndene mine, og ga meg Den Hellige Ånd, til å veilede meg, da blir jeg

løftet over alt som holder denne jorden. Jeg blir løftet over enhver jordisk ting, inn på Himmelske steder i Kristus Jesus, hvor jeg kan ha fellesskap med Ham. Der i Hans Nærvær, glemmer jeg hva jeg noen gang var, glemmer alle mine synder og alt, fordi de er i Forglemselens Hav. Glemmer hele min fortid, glemmer alt, og minnes at Han gjorde meg til Sin Egen, ved Sin Egen død. Han tok min plass. Og jeg som ikke hadde rett til å gå noe annet sted enn til helvete, Han tok min plass og løftet meg fra helvete. Han dro dit for meg. Og Han løftet meg opp ved Sin overstrømmende nåde, slik at vi nå er Guds sønner og døtre, og vi sitter på Himmelske steder i Kristus Jesus, og fryder oss alltid og minnes Ham som førte oss trygt så langt. Og med pulserende tro i våre sjeler, som driver oss, og ved nåde vil Han føre meg videre.

⁹⁰ Og ved troens øyne ser jeg Hans Skrift oppfylles: “Alle som Han kjente på forhånd, har Han kalt; alle som Han kalte, har Han rettferdiggjort; og alle som Han har rettferdiggjort, har Han herliggjort.” Derfor med dette i tankene, står jeg i folkets forsamling, der Guds Ånd er, og blir løftet opp for å sitte på Himmelske steder i Kristus Jesus. Venter på stunden da denne usle menneskelivets skikkelse, med sine forgjengelige hjerteslag, og som må stoppe en dag, når det vil bli forvandlet og gitt et hjerte av Ånden, som vil slå gjennom all endeløs tid etter det, uten sykdom, uten sorg, uten alderdom eller noe.

⁹¹ Husk på Jesus. Når krukken blir tom i huset, og det ikke er mer mel, husk på Jesus. Når legen sier at det ikke er noe mer håp, husk på Jesus. Når djevelen frister deg; som vi synger i vår avslutningsang, “når fristelser er på alle kanter, hvisk det Hellige Navn i bønn.”

⁹² Husk på Jesus, husk at Han vil komme igjen. Den samme Jesus som ble tatt bort fra oss, skal komme igjen på samme måte som vi så Ham fare opp til Himmelen. Husk, Han vil vende tilbake for Sine Egne.

⁹³ La oss be. Og med våre hoder bøyd, og med dette lille, oppstykkede Budskapet fremdeles i ditt hjerte, ønsker du at Han skal huske på deg nå? Hvis du vil det, bare løft opp hånden, og be om noe spesielt: “Herre, husk på meg.” Som poeten sa: “Husk på meg når tårene renner ned.”

⁹⁴ Vår Høyst Hellige Far, vi har gledet oss storlig over Den Hellige Ånds Nærvær, idet Han har vist oss Livets Ord, idet vi minnes avgrunnen som vi ble hogd ut av og har nå blitt tatt fra den avgrunnen og formet til Guds barn, ved Jesu Kristi nåde. Jeg mintes Ham, da en lege så meg i ansiktet og sa: “Det er bare noen få minutter til”, jeg mintes Jesus. Jeg mintes Jesus, da jeg var ved alteret og ropte om nåde og min sjel var tynget ned, jeg husker byrden som forlot meg. Jesus tok byrden min. For noen måneder siden, satt jeg på benken, og kikket nedover siktet på et geværløp, for å skyte på et mål, og satan må ha tenkt: “Dette er

min mulighet nå.” Og da geværet eksploderte, og løpet og skjeftet og avtrekkeren gikk til alle kanter, og ilden fløy rundt meg, og jeg prøvde å reise meg og blodet sprutet, så husket jeg at det var Jesus. Da legen, da han kikket og så at jeg ikke var skadet, sa han: “Det eneste jeg vet, er at Herren må ha sittet der, også, og beskyttet Sin tjener, han skulle ha blitt sprengt i stykker av en slik eksplosjon.” Å Gud, hvor vi alle minnes de tingene!

⁹⁵ Vi kommer til Kilden fylt med Blod, hentet fra Immanuels årer. Velsign oss, Herre, sammen i kveld. Du kjenner hensikten og motivet bak ethvert hjerte som løftet en hånd. Du kjenner ønsket og behovet. Og som Din tjener, Herre, kommer jeg—jeg med dem, og—og opp fra dette tabernaklet nå, ved tro, reiser vi, forbi skyene og månen og stjernene og Melkeveien, og nå kommer vi inn i Guds Nærvær. Og rett foran meg er et gullalter, der ligger Offeret som vi minnes, Jesus, som sier: “Bare be Faderen om hva som helst i Mitt Navn, Jeg vil—Jeg vil gi det.” La ikke vår tro svikte, Herre, men la oss huske at vi mottar det vi ber om, hvis vi tror det, idet vi minnes at Jesus døde for å forsikre oss om det og garantere det.

⁹⁶ Herre, vi ser at Du utvider bygningen vår. Det var Du som gjorde dette for oss, som ga oss denne utvidelsen av kirken. Og vi vet at det var Du, Herre, som ga oss kirken fra starten av. Vi ber om at Du må velsigne denne innsatsen.

⁹⁷ Herre, vi ber for pastoren vår, broder Neville, Din ydmyke og nådige, trofaste tjener. Er klar til å tjene i en hvilken som helst stilling, uansett om det er i bakgrunnen eller om det er å rydde opp i kirken. Hvor enn Du trenger Ham, der ønsker han å være et redskap, å tjene Deg hvor enn Du kaller. Vi ber, Gud, at—at Du velsigner ham.

⁹⁸ Gud, denne store prøvelsen som jeg nettopp har gått gjennom, og disse tillitsmennene som støttet meg, og denne menigheten som—som ba for meg, og til slutt kom seieren. Å Gud, jeg ber for dem. Jeg husker på dem også, Herre, og jeg er sikker på at Du gjør det.

⁹⁹ Vi minnes velsignelsene som Du har vært for oss. Og vi minnes Ditt Ord, at Du aldri vil forlate oss eller svikte oss, alderdom endrer ingenting, Du vil fremdeles huske på oss, når verden ikke skal være mer og tiden går over i Evigheten. Det står skrevet omtrent slik: “Kunne en mor glemme sitt diende barn? Jeg kan aldri glemme deg, du er risset inn i Mine hender”, naglene som risset inn våre navn. Vi vet at Du husker på oss, Herre.

¹⁰⁰ Og må Du alltid være i våre kjæreste minner, som vår Frelser, vår Helbreder, vår Konge, vår Elskede, vårt Liv, vårt Solskinn, vårt Alt-i-Alt, den uuttømmelige Kilden av Guds nåde og kjærlighet til oss falne mennesker av Adams slekt. Gi det,

Herre, idet vi overgir oss til Deg nå, og går fra tabernaklet i kveld og minnes Jesus. Amen.

¹⁰¹ Husker du på Ham? Elsker du Ham? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Nå tror jeg, i vårt lille, oppstykkede Budskap, at vi kan si dette. Paulus sa: "Hva enn vi gjør, gjør vi i Ånden." I alle ting skulle vi minnes Ham. La oss ikke ta en avgjørelse før vi minnes Ham; la oss ikke gjøre noe, for det vil bli forhastet. Hvis fienden slår den ene siden av kinnet, la oss minnes hva Han gjorde, før vi slår tilbake. La oss minnes Hans gjerning. Hvis det er en avgjørelse som skal tas, la oss vente, huske på hva slags avgjørelse vi tror Han ville ha tatt, la det så være vår avgjørelse. Hvis vi forhaster oss, så la oss huske på at Han alltid tok Seg god tid. Ser dere? Hvis vi blir for ivrige, husk at Han bor i Evigheten, tiden betyr ingenting for Ham. Det er motivet og hensikten i vårt hjerte. La oss minnes Ham.

¹⁰² Og la oss minnes Ham nå mens vi synger denne sangen i Hans Ånds Nærvær, *Jeg elsker Ham*. Hvis du blir i kjærlighet, blir du i Gud, for Gud er kjærlighet. De som blir i Gud, blir i kjærlighet. Ser dere? Og kjærligheten har ikke noe hat. Kjærligheten er ikke sjalu. Kjærligheten er ikke oppblåst. Kjærligheten oppfører seg ikke dårlig. Kjærligheten er alltid mild, god, tilgivende, vennlig. Uansett hvor bitre de andre er, forblir kjærligheten den samme. Kjærligheten er nådens endelige mål. Kjærligheten er Guds endelige mål for oss. Etter at alle andre gaver og slikt har forsvunnet, våre profetier, våre tungetaler, våre tydninger, alt vi noensinne har gjort, eller den slags, når kjærligheten kommer inn, er den det endelige målet. Den er over alt, for alt annet svikter. Den er—den er Høyesteretts avgjørelse. Den er Ankerfestet. Den er Nordstjernen som holder sjømennene på rett kurs. Den er Kompasset som leder oss. Kjærligheten er det endelige målet. La oss huske det mens vi synger: "Jeg elsker Ham."

Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham
Fordi Han først elsket meg
Og kjøpte min frelse
På Golgatas tre.

Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham
Fordi Han først . . .

Husk nå: "Han elsket meg og ga Sin Sønn."

Og kjøpte min frelse
På Golgatas tre.

¹⁰³ Nå mens vår søster spiller denne sangen for oss . . . [Broder Branham nynner *Jeg elsker Ham*—Red.] La oss bare i fellesskapets sødme, mens vi sitter sammen på Himmelske steder i Kristus, ta alt nå, alt fra ditt hjerte. Og husk, Guds Ord sier det. Jeg er Hans tjener. Han er her. Så la oss bare håndhilse på noen og si: "Gud velsigne deg, broder." Hvis du har en fiende, reis deg

opp og gå til ham, ser du: “Gud velsigne deg, broder”, idet vi synger koret igjen og håndhilser på hverandre. Vil du ikke gjøre det nå, virkelig vennlig i Ånden.

Jeg elsker Ham, (Gud velsigne deg, broder
Roy.) . . . elsker Ham
Fordi . . . først elsket meg
Og kjøpte min frelse

. . .? . . . Med hendene løftet nå.

Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham
Fordi . . . (Husk på Jesus!)
Og kjøpte min frelse
På Golgatas tre.

¹⁰⁴ La oss bøye våre hoder nå og nynne den. Husk på Jesus!
. . . først elsket meg.

[Broder Branham nynner.]

¹⁰⁵ Nå mens vår søster spiller, mildt og stille, vil jeg be vår gode broder . . . Broder Neville, har du et ord du ønsker å si, et eller annet? Ja vel. Jeg vil spørre broder Collins bak der, vår trofaste, lille broder her, en av medarbeiderne, om han vil avslutte for oss i bønn. Mens vi bøyer våre hoder, broder Collins.

62-1209 Å minnes Herren
Branham Tabernacle
Jeffersonville, Indiana USA

NORWEGIAN

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org